

[Hans Nielsen.]

hvorledes Lønningerne er her i København; jeg har desværre ikke Oplysninger fra det øvrige Land, men vi ved jo alle, at Lønningerne er betydelig højere i København end i det øvrige Land. Det fremgaar af disse Oplysninger, at Gennemsnitslønnen for Arbejdere, saaledes som de opgiver deres Indtægt, er 2 500 Kr., for privat ansatte er den 3 350 Kr., for Tjenestemænd 4 400 Kr., for erhvervsdrivende 5 700 Kr. og for andre Skatteydere 2 300 Kr. Man vil heraf se, at Arbejderne i denne By, som har Arbejde, har en Gennemsnitsfortjeneste, der ikke en Gang er det halve af, hvad de erhvervsdrivende tjener. Ja, det forekommer mig, at hvis man vil begynde at skære ned, saa skal man skære ned paa dem, der har mest, akkurat som den omfalte Arbejdsmand giver Anvisning paa i „Frederiksborg Amts Avis“. Saa maa man begynde med dem, der har mest at skære ned af. Men jeg tør forsikre det ærede Medlem Hr. Christiani om, at jeg har personlig Erfaring for, at det er meget, meget vanskeligt at faa skaaret ned paa dem, der har de store Lønninger. De kan yde en Modstand, der er langt, langt mere voldsom og ihærdig end den Modstand, Arbejderne i Almindelighed yder. Det forekommer mig ikke, at man kan sige, at Arbejderne her i København — og det er dog de højst lønede Arbejdere, vi har her i Landet — er, hvad man kalder for højt lønede, naar alle de andre Erhverv saa at sige har betydeligt mere i Indtægt. Jeg ved jo ikke, om det vil lykkes alle dem, der synger Sirens Sang for Industriens Folk om endelig at iværksætte en stor Konflikt til Foraaret, for saa vidt de ikke kan faa gennemført de 20 pCt.s Nedsættelse, om det vil lykkes dem at faa overtalt Industrien til dette vovelige Skridt. Jeg er paa det rene med, at mange af Industriens egne Folk ikke er saa begejstrede for en saadan Kamp, som andre synes at være det, og det kan jeg i og for sig saare vel forstaa. Thi naar vi ser ud over Europa, saa ser vi jo, hvorledes en ordentlig Arbejds løn er nødvendig, for at et Land i det hele taget kan bevare en Industri. Hvis De vil se paa de europæiske Lande, vil De se, at der i de Lande, i hvilke Arbejderne er trykket ned i Slavekaar og har usle Lønninger og lang Arbejdstid, ubegrænset Arbejdstid, i Virkeligheden ikke længere eksisterer nogen Industri. Det ærede Medlem Hr. Christiani kan ikke være uvidende om dette Forhold. Det ærede Medlem kender jo Forholdene trindt omkring i Verden. Jeg minder det ærede

Medlem om det Forsøg, som „General Motors“ gjorde paa at starte en ny Bilfabrik i Warschava. Hvorledes gik det med den? Til Trods for, at Lønningerne i Warschava kun er en Fjerdedel af, hvad de er i København, viste det sig, at man i København fik præsteret flere Biler for de samme Penge end i Warschava. Har „General Motors“ ikke for længst lukket den Fabrik i Warschava, fordi det nu en Gang ikke er Arbejds lønnens Lavhed, om jeg saa maa sige, der er afgørende for, hvorvidt en Industri kan bestaa.

Hvis man vil se paa Lande som Rumænien, Jugoslavien, Ungarn og Polen, vil man se, at der i disse Lande faktisk ikke er nogen Arbejderbevægelse, som er i Stand til at øve nogen Indflydelse paa Lønningerne. Som Følge deraf er Lønningerne i disse Lande trykket ned til et Lavmaal. Men hvad er Følgen? Følgen er, at den Industri, man har haft i disse Lande, er visnet og gaaet ud. Thi der blev jo ikke Folk, der havde Indtægt nok til at købe Industriens Varer. Det hele gik til Grunde af sig selv.

I det hele taget viser det sig, at jo længere man kommer mod Øst her i Europa, desto uslere og fattigere bliver Tilstandene. Naar man nu skal se paa Aarsagerne til, at Lønningerne falder og bliver trykket nedad, saa kan det ikke skjules, at der ikke er en, men flere forskellige Magter, som samarbejder og virker til, at dette kan lade sig gøre. Nu er det snart saaledes, at kun Arbejderklassen i Skandinavien, England, Belgien og Frankrig er i Stand til at yde en virkelig Modstand mod Løntrykkeriet. Den tyske Arbejderklasse er oprevet af indre Strid og kan ikke sætte sig til fuldt Modværge overfor det Løntrykkeri, som finder Sted. Men i de andre Stater, som har Grænser mod Rusland, er Forholdene endnu langt, langt værre. Det kan ikke være ubekendt, at i de sidste Aar har de finske og svenske Træarbejdere og Skovarbejdere været udsat for et Løntrykkeri og en Arbejds løshed, som er en Følge af, at Rusland eksporterer uhyre Masser af Træ, der sælges til Priser, som det er ganske umuligt for andre Lande at levere til, naar de skal betale en ordentlig Arbejds løn. Og saaledes er det paa mangfoldige andre Omraader. Er Forholdene elendige og fattige i Polen, Rumænien og de øvrige Grænselande til Rusland, saa er de dog langt værre paa den anden Side af Grænsen. Intet Sted i Europa er Lønningerne lavere end i Rusland, intet andet Sted er der en saa frygtelig Dyr tid som paa den anden Side af den russiske Grænse, og intet andet Land er i den Grad nødsaget til at afhænde sine